

THEATER

BIMBO

Van en door Boogaardt/VanderSchoot, eindregie Sanne van Rijn.

Frascati, Amsterdam, 20 oktober. Tournee t/m 22 oktober: bvds.nu

Knappe pornoperformance die begint als een tietencilip en geleidelijk een horrorclip wordt.

Bimbo, de nieuwste theatervoorstelling van mimeduo Boogaardt/VanderSchoot is in feite één lange tietencilip. Vijf actrices dansen op een dreunende hiphopbeat, terwijl ze steeds meer kledingstukken verliezen.

Maar er is meer aan de hand. Na een tijdje beginnen ze hun lichamen te vervormen met maskers, overdadige make-up en plastic folie. De tietencilip wordt geleidelijk een horrorclip. Desalniettemin blijven de vijf kontjes lustig shaken, tot het bittere einde toe.

In meerdere opzichten doet *Bimbo* denken aan de videoclip bij het nummer *Windowlicker* van Aphex Twin, waarin geil dansende bimbo's, onder de pijnlijke klan-

ken van een chaotische beat, plotseling veranderden in behaarde monsters. Het verschil is dat Suzan Boogaardt en Bianca van der Schoot het nog een stuk bonter maken in hun knappe pornoperformance.

Ook is het onwaarschijnlijk dat Aphex Twin de pornoficatie van de samenleving aan de kaak wilde stellen, zoals Myrthe Hilkens het in haar boek *McSex* noemde. Want dat is waar het Boogaardt en Van der Schoot om gaat.

De toenemende aanwezigheid van seks en aan de pornografie ontleende beelden in reclames en videoclips zou leiden tot een liefdeloze en gewelddadigere samenleving. Of deze gedachte klopt of niet, het inspireerde de theatermakers in ieder geval tot een bloedstollende theaterinstallatie, waar je gebiologeerd naar blijft gluren.

Er is een speciale publieksofstelling. Toeschouwers kijken niet naar het toneel, maar naar opgehangen televisieschermen. Achter hun rug staan de actrices rond een camera. Ze maken live de marathonvideoclip die op de schermen te zien is.

Een schaars geklede Floor van Leeuwen begint te dansen op het hitje *My Neck, My Back (Lick It)* van de Amerikaanse rapper Khia. Marie Groothof, Erika Cederqvist en Boogaardt en Van der Schoot zelf stappen vervolgens een voor een het beeld binnen in nog sletterigere pakjes. Ze slaan met riemen, likken aan enorme zuurstokken, maken ranzige pijpmondjes en dat allemaal met dezelfde liefdeloze, kille oogopslag.

Maar het kan nog enger. De vrouwen zetten maskers van mannengezichten op en simuleren allerlei seksuele handelingen. Door met keukenplastic hun borsten plat te drukken, refereren ze naar (mislukte) plastische chirurgie, en met barbiepoppen en veel te kleine behaaitjes naar de steeds verdergaande seksualisering van kinderen. Er zijn zat momenten waarop het lachen je vergaat.

Daarnaast is het knap hoe componist Wessel Schrik een belegen raphitje oprekt tot een helse compositie van een uur met steeds chaotischere beats, door het nummer telkens te blijven vervormen en manipuleren.

Hij legt hiermee de basis van dit fascinerende nachtmerrietheater.

Vincent Kouters

